

ת"פ (תל אביב) 36731-07-24 - מדינת ישראל נ' אלכסיי שצ'בלסקי

ת"פ (תל-אביב-יפו) 36731-07-24 - מדינת ישראל נ' אלכסיי שצ'בלסקי/שלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 36731-07-24

מדינת ישראל

נגד

אלכסיי שצ'בלסקי

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[08.05.2025]

כבוד השופט שמאי בקר

ע"י ב"כ עוה"ד אריאלה נבון, פמת"א

ע"י ב"כ עוה"ד מץ ואיסרוב, סנג"צ

גזר דין

1. הנאשם, אלכסיי שצ'בלסקי, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום המייחס לו עבירות של עושק לפי סעיף 431 (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק (ריבוי עבירות), ניסיון לקבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 חוק יחד עם סעיף 25 לחוק (ריבוי עבירות), גניבה לפי סעיף 383 לחוק (ריבוי עבירות), ניסיון גניבה לפי סעיף 383 יחד עם סעיף 25 לחוק (ריבוי עבירות), התחזות כאדם אחר לפי סעיף 441 לחוק (ריבוי עבירות), ושימוש לרעה באמצעי תשלום לפי סעיף 40(ב)(1) בנסיבות סעיף 40(ג)(1), 40(ג)(2) ו- 40(ג)(3) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט-2019 (ריבוי עבירות).
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, פעל הנאשם במסגרת כנופייה, תוך התחזות בכזב ובצוותא לאדם אחר, בכוונה להונות קשישים. במועד בלתי ידוע, עובר לחודש ספטמבר 2023, פגעו הנאשם ושותפיו בלא פחות מ-53 קורבנות, כולם קשישים - ניצלו את חולשתם ומצוקתם, עשקו אותם בסכום מצטבר של כחצי מיליון ₪, וניסו לגנוב מהם כ- 100,000 ₪ נוספים.
3. הנאשם ושותפיו (שזהותם לא ידועה למאשימה, להלן: הכנופייה), ביצעו את העבירות נגד הקשישים באמצעות רשת הונאה בעלת תכנית מרמה שיטתית ומאורגנת, שמטרתה להונות אותם, ולגנוב מהם סכומי כסף גבוהים באמצעות קבלת כרטיסי האשראי שלהם במרמה, או קבלת הקוד הסודי המיועד למשיכת מזומן ללא צורך בכרטיס אשראי, במרמה, וביצוע משיכות מזומן באמצעות כרטיס החיוב ללא ידיעתם.

4. הכנופייה פעלה נגד הקשישים במספר שיטות פעולה מתוחכמות, ביניהן התקשרות לקשיש הקורבן תוך התחזות לאיש מתחום התקשורת, והצעה לשפר את איכות האינטרנט שבביתו. הקורבן התבקש על ידי הכנופייה להתקין במכשירו האישי תוכנה המאפשרת השתלטות מרחוק על המכשיר; בדרך זו, קיבלו חברי הכנופייה גישה מלאה למכשירו האישי של הקשיש הנפגע (לרבות פרטיו האישיים וחשבונות הבנק שלו) וביצעו פעולות שונות בחשבונות - בין היתר: חשיפת הקוד הסודי המקושר לחשבונותיו, ביצוע העבירות כספיות ממנו אל חשבונות אחרים, פדיית פיקדונות, הגדלת מגבלת משיכת מזומן יומית; כל זאת ללא ידיעתו, וממילא ללא הסכמת הקשיש הנפגע.
5. במסגרת תפקידו בכנופייה, הגיע הנאשם לכספומטים בעיר בת ים, ומשך סכום מצטבר של מאות אלפי שקלים מחשבונותיהם של הקשישים, תוך שימוש במידע שנגזל מהם במרמה. בחלק מהמקרים, כך כתב האישום, יצר אחד מחברי הכנופייה קשר טלפוני נוסף עם הקשיש, והציג עצמו בכזב כשוטר או כעובד ביטחון של בנק, על ידי הצגת "אסמכתאות" כוזבות כגון תעודת שוטר מזויפת, או שליחת תמונה של שוטר במדים, והעברת מסמכים מזויפים המעידים על "אחריות ביטוחית לפעולה". חבר הכנופייה המתחזה מסר לקשיש הנפגע כי הוא נפל קורבן לתרמית, במסגרתה נגנבו ממנו כספים רבים.
- וכך, לאחר שרכש את אמונו של הקשיש קרבן העבירה, הורה חבר הכנופייה להעביר לידו באופן דחוף את כרטיס האשראי שלו על מנת למנוע (לכאורה) את גניבת הכספים שבוצעה בחשבונותיו. אז, כך כתב האישום, במסגרת תפקידו בכנופייה, הגיע הנאשם לביתם של הקשישים, ואסף מהם את כרטיסי האשראי שלהם, לאחר שהם צייתו להוראות הכנופייה.
6. כתב האישום מסכם: "בדרך זו פעלו הנאשם ושותפיו לכנופייה במתכונת מרמתית סדורה ומתוחכמת תוך ניצול נתונייהם האישיים של קורבנות העבירה, קשישים שאינם דוברי השפה העברית, וניצלו את חולשתם והאמון שרכשו באיש הסמכות או באיש המקצוע אליו התחזו חברי הכנופייה".
7. בתחילה כפר הנאשם באשמתו (כפירה כללית), אולם ביום 6.2.2024 הציגו הצדדים הסדר טיעון, במסגרתו הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, והורשע בעבירות שיוחסו לו. הסדר הטיעון כלל עתירה עונשית מוסכמת במסגרתה יושתו על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, וכן מאסר מותנה בהתאם לשיקול דעת בית המשפט; עוד סוכם כי יתקיים "טיעון פתוח בעניין הקנס". ביחס לפיצוי הכספי לנפגעי העבירה, סוכם כי סכום כסף שנתפס אצל הנאשם - 50,000 ₪ ו- 14,200 דולר יועבר כחלק מהפיצוי שייפסק לטובת המתלוננים, "כמו כן יבקשו הצדדים לטעון בעניין גובה הפיצוי בנוסף לסכום זה".
8. בישיבת יום 26.3.2025 טענו הצדדים ביחס לרכיב הפיצוי הכספי; התביעה ביקשה להשית על הנאשם תשלום פיצוי בגובה הנזק הכספי מושא כתב האישום, בסך 566,750 ש"ח, וכן להוסיף לפיצוי הכספי סכום בגין עוגמת הנפש שנגרמה לקשישים הפגועים.
- התביעה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, והפנתה לפסיקה אשר מלמדת על חומרתן.

התביעה הדגישה כי כל נפגעי העבירה הם קשישים, חלקם מעל גיל 90; לדבריה, מעבר לפגיעה הכלכלית שנגרמה להם, הרי שנפגע גם ביטחונם האישי - פגיעה שקשה למצא לה ריפוי ומזור. התביעה הוסיפה כי "כאשר מדובר בנפגעים בגילאים בהם אנו מתייחסים בתיק זה הסיכוי שיוגש הליך אזרחי הוא נמוך מאוד ולכן אנו נבקש מבית המשפט להתייחס לעובדה כי הפיצוי שינתן בהליך הפלילי הוא הפיצוי שיקבלו המתלוננים". עוד ציינה התביעה, כי ניסתה לברר עם המתלוננים האם קיבלו את כספם בחזרה (מחברת כרטיסי האשראי, או כל מקור ביטוחי אחר), ו - 9 מהם השיבו בחיוב.

9. ההגנה ביקשה להסתפק בסכום שנתפס בפועל אצל הנאשם, כ-100,000 ₪, כמגלם את הפיצוי המתאים, ולא להשית עליו תשלום פיצוי נוסף. הסניגור הדגיש כי לגובה הפיצוי שייפסק יש השפעה על אורך תקופת המאסר שתיגזר על הנאשם והוסיף "המאשימה אמרה שיש להשית על הנאשם את מלא הנזק שנגרם גם לאחר שאנו שולחים אותו ל 3.5 שנים בכלא ואורך תקופת המאסר או מעצר בעבירות מסוג זה, זה פונקציה ישירה של העברת הכספים והוא הולך לרצות את המאסר הארוך". הסניגור הוסיף כי הכסף שנתפס מגלם מעל 20% מהנזק שנגרם, וניתן לחלקו בין נפגעי העבירה השונים.

ההגנה הדגישה עוד, כי מטרת הפיצוי בהליך הפלילי הוא מתן סעד ראשוני ומיידי לנפגעי העבירה, ודרך המלך לשפותם בגין הנזק שנגרם להם, כך על פי הפסיקה, היא הליך של תביעה אזרחית. הסניגור טען כי נפל פגם בהתנהלותה של התביעה, אשר לא בדקה באופן מדויק (טרם הגשת כתב האישום, ובכלל), מי מנפגעי העבירה קיבל את כספו בחזרה, והוסיף: "הם לא היו אמורים להגיש את כתב האישום מבלי הנתונים האלה והכסף הוחזר למתלוננים וזה נודע רק בעקבות הבקשה שלנו שהתביעה תעשה את עבודתה ולא עשו זאת בצורה ראויה".

לבסוף טען הסניגור, כי לא יאה זה נכון להשית על הנאשם תשלום מלא גובה הנזק שנגרם שכן "אין לבית המשפט מספיק נתונים האם הוא שלשל את הכסף לכיסו. לכן נופלים עליו במלוא הנזק שהם מוכנים לקבל. יש עוד אנשים שמוזכרים בכתב האישום".

ולסיום הטעימה ההגנה, כי הדיון בעניין גובה הפיצוי שייפסק לחובת הנאשם הוא תיאורטי, שהרי - "אין מאיפה להיפרע. אין פה כלום ושום דבר. אין נכסים ולא פנסיה, כלום".

10. לאחר שמיעת הטיעונים, השיבה ב"כ המאשימה לשאלת בית המשפט: "כאשר בית המשפט אומר לי ששכנעתי אותו בענין הפיצוי אולם על מנת שהוא יפסוק פיצויים בהתאם לעתירתי אין די ברשימת האקסל הלקונית שהגשתי אלא יש צורך בבדיקה מעמיקה ורצינית כמה קיבל כל אחד מ 53 המתלוננים, אם קיבל, אני שוחחתי עם הממונה עלי ולאחר התייעצות אני מצהירה שתאמנו את הבדיקה למיטב יכולתנו לגבי מי קיבל את הכסף חזרה ומי לא ונבקש מביהמ"ש לתת גז"ד בהתאם לשיקול דעתו. מי שקיבל את הסכומים חזרה הרי שיש מקום לפיצוי בגין עוגמת נפש שנגרמה בשל מעשי הנאשם".
- דין והכרעה
11. החלטתי כי הפיצוי הכספי שיושת על הנאשם יהא בגובה הנזק הנומינלי שנגרם לקורבנות העבירה: 566,750 ₪.
12. אכן, הפסיקה קבעה כי הפיצוי הפלילי הוא בעל אופי ראשוני בלבד הנקבע על ידי בית המשפט בדרך של אומדנא, ולא נועד למצות את הנזק הכוללת שנגרם לנפגע העבירה (דנ"פ 5625/16 קארין נ' בוקובזה (13.9.2017) (להלן: בוקובזה), ע"פ 764/21 מדינת ישראל נ' אבו לבן (21.4.2021)). עוד נקבע בעניין בוקובזה (פסקה 6 לפסק דינו של כבוד השופט (כתוארו אז) עמית):
- "הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בסעיף 77 לחוק העונשין, הוא בבחינת "עזרה ראשונה" ומיידית לנפגע העבירה. כאשר הפיצוי שנפסק מכסה את הסכום הריאלי של הנזק או קרוב לכך - מה טוב. בכך גם נחסכת התדיינות נוספת לטובת כל המעורבים ולטובת מערכת המשפט. כאשר הנזק הוא גדול, לא אלמן ישראל והמסלול האזרחי פתוח בפני נפגע העבירה. ככל שיבחר נפגע העבירה לתבוע את מלוא נזקו בהליך האזרחי, פסק הדין המרשיע יסתום במרבית המקרים את הגולל על שאלת האחריות לאור סעיף 42 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. ההליך הנזיקי המתמקד בנזק אינו אמור להיות סבון במיוחד, ובתיקי נזיקין שכר הטרחה משתלם על פי תוצאה. אכן, יש להניח כי חלק מנפגעי העבירה אינם מעוניינים או מסוגלים לעמוד בהליך משפטי נוסף, במיוחד כאשר הם ניצבים לבדם מול העברין המורשע. אך במצב של ריבוי ניזוקים שנגרם להם נזק גדול יותר מהסכום המכסימלי שנפסק לזכותם, יש לזכור כי פתוחה להם הדרך במישור האזרחי להיטיב את נזקם, ויש להניח כי כוחות הנפש של מספר ניזוקים או קבוצת ניזוקים לנקוט הליך אזרחי, גדול מזה של ניזוק בודד".
13. ואולם, במקרה כאן, בו סכומי הנזק הממוני ידועים ואינם שנויים במחלוקת, הרי שיש להשיב לנפגעים את הסכומים שנגנבו מהם, לשפותם בגין הנזק שנגרם להם. ראו לענין זה למשל את עפ"ג (ב"ש) 56524-10-20 מדינת ישראל נ' דין (23.12.2020) (אליו הפנתה התביעה בטיעוניה), במסגרתו קיבל בית המשפט המחוזי ערעור המדינה נגד גזר דינה של המשיבה.
- המערערת הורשעה בעבירות מרמה וזיוף, בכך שבמסגרת תפקידה כמטפלת בקשיש (יליד 1936) גנבה ממנו סך של 550,000 ₪.
- בית משפט השלום השית על המערערת עונש מאסר לריצוי בפועל (32 חודשי מאסר, בהתאם למתחם הענישה ונסיבות העבירה שם, שאין קשורות לענייננו), מאסר מותנה, פיצוי למתלון על סך 100,000 ₪, וקנס בגובה 7,000 ₪.
- כך קבע בית המשפט המחוזי, ביחס לרכיב הפיצוי שבענישה:
- "אשר לפיצוי, בית המשפט חייב את המערערת לשלם למתלון פיצוי בסך 100,000 ₪.
- סעיף 77 בחוק העונשין קובע -
- 'הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו'.
- הוראה זו מאפשרת לבית המשפט לתת לנפגע עבירה החלטה שיפוטית על זכאותו לקבלת סכום כסף ממי שגרם לו נזק. מהלך כזה נותן לנפגע העבירה סעד מידי, גם אם חלקי, העשוי לחסוך ממנו את הצורך בהגשת תביעה אזרחית נגד המעוול, על כל הכרוך בכך מבחינת הוצאות, טרחה, המתנה ארוכה עד לסיום ההליך האזרחי, ונקיטה בהליכי הוצאה לפועל.
- בענייננו, הנזק הישיר, הנומינאלי, שהמערערת גרמה למתלון, מתבטא לכל הפחות בסכום הכסף שהיא גנבה ממנו, שלא הוחזר לו. סכום זה מוגדר וידוע והוא מצוין בעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודתה המערערת. המערערת עצמה אמרה בבית המשפט קמא, כחלק מהתנצלותה לפני המתלון, כי היא תחזיר לו "כל שקל ושקל שלקחה ממנו".
- במצב דברים זה אנו מחייבים את המערערת לשלם למתלון פיצוי בסך 250,000 ₪, במקום הפיצוי שנקבע בבית המשפט קמא".

14. אף במקרה כאן, הנזק הישיר שנגרם לקשישים שנפגעו הוא ידוע, ואין עליו מחלוקת. במצב דברים שבו כתב האישום מתאר כי נפגעי העבירה, נפגעי הגזילה והעושה, הם קשישים, הרי שהפנייתם להליך אזרחי ולו על מנת להיפרע בגין הנזק הנומינלי שנגרם להם, היא בלתי צודקת או סבירה, ולא מתיישבת עם תכלית החוק והפסיקה. לטעמי, לא צריך להכביר הרבה מילים על עיוות הדין בשליחתו של קשיש בן 90, אותו ואת חבריו, מי "צעיר" יותר ומי פחות, אל בית המשפט האזרחי.
15. אודות חומרת העבירה, וחובת בית המשפט ליתן לה מענה עונשי הולם, ראו את רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010):
- "עיקר מעשיו של המבקש בוצעו לא בכדי כלפי קשישים. הוא וחבריו ידעו כי כלפי אוכלוסיה חלשה זו לא יאלצו להשתמש באלימות אשר עלולה להביא לתפיסתם ולכישלון המזימה, "וזאת מאחר שניתן לנצל את חולשתם, תמימותם וקשיהם של הקשישים לצורך השגת כרטיסי האשראי ומספריהם הסודיים במרמה, בתחבולות ובהתחזות. הנזק לאוכלוסיה זו אף הוא גדול יותר. גם כאשר לא נגרם נזק פיזי נגרמת לקשיש, מעבר לפגיעה הכלכלית, פגיעה באמונו ובביטחונו, פגיעה אשר קשה לרפא" (ע"פ 1334/08 ללוש נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 3.9.2008) (להלן: פרשת ללוש)). גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתיים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של "וְהִדְרֹתָ פָּנֵי זֶקֶן" (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באוכלוסיה זו, וכל זאת ברוח הפסוק "אַל-תִּשְׁלִיכֵנִי, לְעֵת זִקְנָה; כְּכֹלֹת כָּחִי, אַל-תַּעֲזֹבֵנִי" (תהילים ע"א, ט')."
16. הנה כי כן, נוכח חומרת העבירה, והאלמנט העונשי הגלום בהשתתפות הפיצוי הפלילי (ראו לעניין זה את רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל (22.4.2010) בפסקה 13), בשילוב העובדה כי אין חולק על הנזק המספרי שנגרם לקשישים אותם עשה הנאשם, הרי שיש לפסוק פיצוי (לפחות) בגובה הנזק הנומינלי.
17. העובדה כי חלק מהמתלוננים קיבלו את כספם בחזרה (אם מחברות כרטיסי האשראי, מבנקים או מגורמים אחרים) אינה משנה את גובה הנזק, אלא, לכל היותר, את זהות הנפגע. כך, אם מי מהקשישים הצליחו לקבל בחזרה את סכום הגניבה (כולו או חלקו) מחברת האשראי או הבנק, הרי שהנזק "עבר הלאה", ועדיין קיים, לא התפוגג כלל וכלל. ממילא, העובדה כי רק 9 נפגעים מסרו שהם קיבלו בחזרה את כספם מלמדת כי הרוב המוחלט של הקורבנות הם קשישים, ולא חברות ביטוח, חברות אשראי או בנקים.
18. אשר למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם (לרבות ה"תיאורטיות" של גזירת סכום הפיצוי), הרי שהלכה פסוקה היא כי מדובר בשיקול שאינו רלוונטי; ראו את ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל (16.6.2019), שם נקבע -

"באשר לחיוב בתשלום פיצוי כספי למתלוננות: בית המשפט המחוזי ציין, בצדק, כי הקשיים הצפויים למערערים בבואם לשלם את הפיצויים, אינם שיקול רלבנטי בעת קביעת הפיצוי. סעיף 77 לחוק הוא מקור הסמכות לפסיקת פיצויים לנפגע עבירה. אופיה של הוראה זו 'היברידי'; מושבה בדין הפלילי, אך היא שואבת מהות ותכלית מהדין האזרחי: "המחוקק שתל זרע של משפט אזרחי בתוככי דין העונשין, אך זריעה זו לא שינתה מאופיו ומאפיונו של הזרע" (רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418, 462 (2002) (להלן: עניין אסף); ראו גם דנ"פ 5625/16 אסף נ' טווק [פורסם בנבו] (13.9.2017) (להלן: דנ"פ טווק); רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.8.2007)). מחמת אופיו ותכליתו האזרחיים של הפיצוי, ובדומה לעניינים אחרים שבמשפט האזרחי, מוקד ההסתכלות איננו ביכולתו של הפוגע-העבריין. המוקד הוא בעניינו של נפגע העבירה, בהכרה בפגיעה בו, ובהטבתה: "הנפגע - לא הפוגע - הוא העומד במרכז הזירה, הזרקורים מופנים אל הנפגע, בו ידובר ואותו נבקש" (עניין אסף, בעמוד 462).

על בסיס דברים אלו נקבע להלכה, כי מצבו הכלכלי של הנאשם איננו מהווה שיקול רלבנטי בעת השתת הפיצוי (ע"פ 5761/50 מג'דלאו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ט(2) לפסק דינו של השופט (כתארו אז) א' רובינשטיין (24.7.2006); ראו גם דנ"פ טווק, פסקה 23 לחוות דעתי).

19. עם זאת, נוכח העובדה שהנאשם עתיד לרצות עונש מאסר משמעותי מאחורי סורג ובריח, לא ראיתי להשית עליו פיצוי מעבר לסכום אותו גנב מהקשישים (אם בגין עוגמת נפש, או בגין עבירות הניסיון בהן הורשע).

20. אשר על כן, אני קובע כי הסכום שנתפס אצל הנאשם (כ- 101,400 ₪) יחולק באופן יחסי בין נפגעי העבירה השונים, אלה אשר מסרו כי לא שופו על ידי חברות האשראי או הביטוח. יתרת הסכום תחולק אף היא באופן יחסי, עד שכל נפגע יפוצה בסכום הנזק שנגרם לו.

21. יתרת הפיצוי תשולם תוך 6 חודשים מהיום.

22. סוף דבר אפוא, שאני גוזר על הנאשם בהתאם להסדר הטיעון את העונשים הבאים:

א. 42 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות בהן הורשע במסגרת פרשה זו, למשך 36 חודשים (זולת עבירת הגניבה - אזי יהיה המאסר המותנה בן 3 חודשים).

ג. פיצוי - הנאשם יפצה את המתלוננים בהתאם לקביעתי דלעיל בפרק דיון והכרעה.

ד. בנסיבות העניין, לנוכח המאסר הארוך, והפיצוי, אשית על הנאשם קנס סמלי בלבד - המתחייב לנוכח אופיין הכלכלי של העבירות - בסך 1000 ₪ אשר ישולם בתוך 6 חודשים מהיום.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

אם אין מניעה - יוחזרו לנאשם או לידי מי מטעמו המחשבים והטלפונים הסלולריים שנתפסו בעת מעצרו, כמו גם תכשיטים שונים, לטענת הנאשם (אם יש מניעה או טעם שלא להשיב מי מתפוסים אלה לידי הנאשם תוגש בקשה מנומקת בתוך 30 ימים על ידי התביעה).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י' אייר תשפ"ה, 08 מאי 2025, במעמד הצדדים.